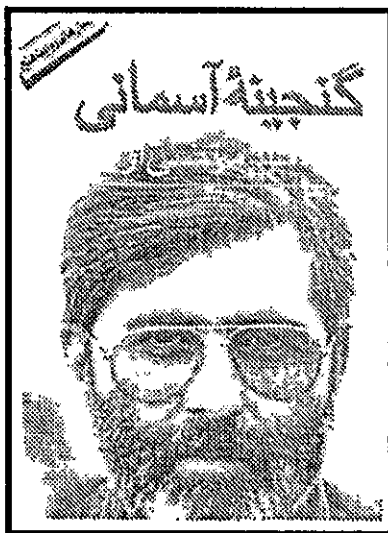


یک حرکت ارزشمند
در عرصه فرهنگ و هنر
ایران اسلامی

کانون
فرهنگی، هنری، ایثارگران
منتشر کرده است:



گنجینه‌های آسمانی
اثر: سید مرتضی آوینی
گفتارهای روایت فتح

برای تهیه کتاب می‌توانید به
نمایندگی‌های مؤسسه

اطلاعات - مؤسسه روایت فتح
در تهران و کتابفروشی‌های
معتبر در سراسر کشور
مراجعه نمایید.
تلفن مرکز پخش:

۳۱۲۲۳۲۳

شکوه‌مند آمبرسن، در جست و جوی سبکی تازه، بانویی از شانگهای، مکیت و اوتلو، آقای آرکادین، بارقه‌ی شیطانی، محاکمه، ناقوسها در نیمه شب، داستان جاوید، کاتالوگی از حیات حرفه‌ای اورسن ولز و گفت‌وگویی با اورسن ولز.

این کتاب چنان که از عنوانش پیداست می‌تواند معرف خوبی برای شخصیت و کارهای هنری اورسن ولز باشد، هرچند که کاستیهای فاحشی هم دارد و به قاعده، از «ولز» یک «غول» ساخته است؛ یک شخصیت افسانه‌ای و غریب که به نظر می‌رسد در ابعاد مختلف آن اغراق شده باشد. به هر حال فراموش نمی‌کنیم که کتاب، عیناً از روی متن اصلی به فارسی برگردانده شده است. اما مترجم می‌توانست برخی از کاستیهای کتاب منبع را جبران کند. مثلاً می‌توانست داستان کامل فیلمهای «ولز» را به شناسنامه و بررسی آنها بیافزاید تا بدین گونه، تماشاگری که امکان تماشای آثار ولز را نداشته و ندارد بتواند با آن چه در بررسی و حاشیه‌ی فیلمها آمده است ارتباط بیشتری برقرار کند یا حداقل تصویری از فیلم داشته باشد!

در انتهای کتاب، گفت‌وگوی اورسن ولز با خوان کوبوس میگوئل روبیو و خوزه آنتونیو پروندا به چاپ رسیده که نخستین بار در شماره‌ی ۱۶۵ مجله‌ی کایه دو سینما (آوریل ۱۹۶۵) منتشر شده بود.

ولز در جایی از این گفت‌وگو تصریح می‌کند: «من کاملاً با آن دسته از آثار هنری، آن رمانها، آن فیلمهایی که این روزها از نومیدی سخن می‌گویند مخالفم. به باور من هنرمند نباید نومیدی مطلق را موضوع اثر خود قرار دهد.»

و در جای دیگر: «ما همیشه عناصری از گذشته را می‌گیریم و آنها را دائماً تکرار می‌کنیم. چطور می‌توان از چنین کاری اجتناب کرد... همیشه عناصر خاصی هستند که مدام تکرار می‌شوند، چون جزئی از شخصیت و سبک آمدند. اگر چنین عناصری تکرار نشوند و مطرح نگردند، شخصیت آدم، چنان پیچیده خواهد شد که تشخیص آن غیر ممکن خواهد بود.»

و در قیاس چاپلین و کیتن: «چاپلین به عنوان بازیگر خیلی خوب و احساسی است. اما در عرصه‌ی سینمای کمدی من باسترکیتن را بیشتر ترجیح می‌دهم. او هم یک بازیگر خیلی خوب و هم یک کارگردان درخشانی است که چاپلین چنین نیست.»

و: «هنوز فیلمی نساخته‌ام که در آن، دیدگاهی اخلاقی بر قصه‌ی فیلم حاکم نباشد.»
به هر حال کتاب حاضر در جایگاه یک منبع درباره‌ی «ولز» می‌تواند مورد استفاده‌ی علاقه‌مندان قرار گیرد.



مبارزه با نومیدی مطلق

● سینمای اورسن ولز

■ خاطره‌ی مقیمی

«ژان رنوار» درباره‌ی «اورسن ولز» گفته است:

«او حیوانی ست مناسب سینما و تئاتر، وقتی او، مقابل دوربین می‌آید، گویی ناگه جهان از حرکت باز می‌ماند! او همشهری سینماست. و پیشگفتار کتاب «سینمای اورسن ولز» نوشته‌ی «جوزف مک براید» با همین جمله آغاز شده است. «سینمای اورسن ولز» را گاهی محدود و منحصر به «همشهری کین» دانسته‌اند؛ فیلمی که همچنان از دید بسیاری از منتقدان حرفه‌ای سینما در سراسر دنیا در صدر بهترین آثار تاریخ سینما تا به امروز یا در زمره‌ی آنها جای می‌گیرد؛ فیلمی که حتی خود «ولز» هرگز نتوانست موفقیت حاصل از آن را با ساخت فیلمی دیگر تجدید کند:

«اورسن ولز در ۱۹۷۰ گفته بود: سینما بهتر است زمخت باشد. اما خود او حیات حرفه‌ای سینمایی‌اش را به سال ۱۹۲۰ با یک شیئی هنری به نحو متعصبانه‌ای دقیق آغاز کرد که در آن حتی روی کمترین جزئیات هم به دقت کار شده بود و چیزی به دست شانس و اقبال سپرده نشده بود؛ و آن شیئی هنری همشهری کین بود. این فیلم آینه‌ی تمام نمای مردم با پیشینه‌ی تئاتری بود که در ۲۲ سالگی، نام خود را در سراسر جهان پراوازه می‌دید و... در چشم انداز این جسارت جوانانه است که همشهری کین همیشه تازه و گیرا به نظر می‌آید.»

کتاب «سینمای اورسن ولز» که توسط انتشارات صدا و سیما جمهوری اسلامی ایران (سروش) به چاپ رسیده است این عناوین را در بر می‌گیرد: همشهری سینما، دیدار با اورسن ولز، دوره‌ی کارآموزی، همشهری کین، خانواده‌ی